



KINTA KOLUMNA

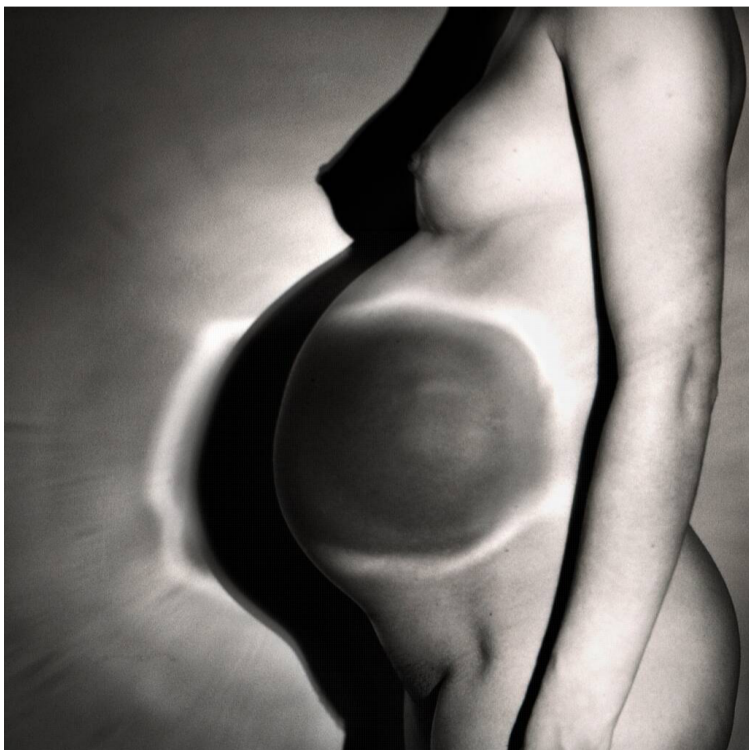
EL DRET DE LES DONES A L'AVORTAMENT RECULA A MIG MÓN

A França inscriuen aquest dret a la Constitució

És el primer dret que salta a tot arreu, i en condicions abjectes, a causa de les ideologies de dreta i integristes religiosos. Les dones però treuen pit a l'hora de defensar-se mitjançant enquestes mundials sobre l'estat de la qüestió, manifestant-se i potser que les més valentes dient públicament que hi recorren quan els convé.

El que és una constant en les dones és de difondre les veus dels centenars de milers que, cada any, recorren a la interrupció voluntària de l'embaràs. Veus que parlen d'alleujament, dolor, solitud o impassibilitat, donant un calidoscopi de les realitats de l'avortament. Una acció conjunta que trenca el putó silenci que continua d'envoltar aquest acte practicat 234 300 vegades a la França del 2022 segons les estadístiques, però amb tot l'avortament és encara un tabú. Un de més alhora que amenaçat. Potser que el projecte de llei d'inscriure'l a la Constitució francesa correspon a la necessitat de protegir-lo.

Quina és la raó d'aquest silenci sobre l'avortament? El sentiment que les dones tenen és que les fan sentir que han fet alguna cosa estúpida i que, si haguessin estat una mica més intel·ligents, potser no s'haurien quedat embarassades, cosa que comporta una certa culpabilització de l'avortament. Són aquelles frases tan filles de puta com: si no haguessis dormit sense calces no t'hauria passat. Negant així la sexualitat femenina i culpabilitzant la dona.



L'accés a l'avortament continua sent molt desigual a tot el món. Mentre que un de cada quatre embarassos acaba en avortament, més del 40% de les dones en edat fèrtil viuen en estats amb lleis restrictives. Els nou jutges del Tribunal Suprem dels Estats Units, l'any passat van votar un text que reverteix l'anomenada decisió Roe vs Wade (del 1973), pedra angular del dret a l'avortament i de la llibertat de les dones de disposar lliurement dels seus cossos. Ara, cada estat podrà adoptar la seva pròpia legislació i, per tant, possiblement decidirà



il·legalitzar l'avortament.

Malgrat que durant les últimes dues dècades, més de cinquanta països han adoptat una legislació menys restrictiva sobre l'avortament, reconeixent de vegades el seu paper essencial en la protecció de la vida, la salut i els drets humans de les dones el dret a l'avortament és complicat en molts països. Al continent sud-americà, l'accés a l'avortament és especialment difícil. No està permès a Surinam, Nicaragua o El Salvador. El 1998, aquest últim estat fins i tot va aprovar una legislació draconiana que preveu penes de fins a vuit anys de presó per interrompre un embaràs. A més, se solen iniciar processos judicials per "homicidi agreujat", castigats amb fins a cinquanta anys de presó.

Altres països han despenalitzat parcialment l'avortament, però hi han sotmès l'accés en condicions extremadament restrictives. Així, l'avortament només és accessible en casos de perill per a la vida de la dona a Costa d'Ivori, Líbia, Uganda, Sudan del Sud, Iraq, Líban, Síria, Afganistan, Iemen, Bangla Desh, Birmània, Sri Lanka, Guatemala, Paraguai o Veneçuela. Al Brasil, l'avortament només està permès en casos de violació, risc per a la mare o malformació greu del fetus.

Finalment, tot i que l'avortament està permès fins a les dotze setmanes d'embaràs a Itàlia, a la pràctica és molt difícil accedir-hi. Això es deu principalment a l'objecció de consciència. A Irlanda, l'avortament només és legal des del 2018, després d'un referèndum històric que va derogar la seva prohibició constitucional.

La constatació de la realitat és que cada any encara es practiquen més de 25 milions d'avortaments insegurs, cosa que els converteix en la tercera causa de mortalitat materna al món. A França ara és una llibertat garantida, un primer pas en un camí encara incert però important per als drets de les dones de tot el món.

La constitucionalització de l'avortament és un símbol important davant els països que restringeixen o criminalitzen aquest dret. En consagrar el dret a l'avortament, França afirma la seva voluntat de no tornar enrere, garanteix que aquest dret mai serà qüestionat i que cap regressió serà possible.